

over hendes Udseende. Hun sad med tilbagebøjet Nakke og havde lukket Øjnene.

»Kære — hvad er der i Vejen? Er du syg?«

Men da Jytte i Stedet for at svare kastede Hovedet ned paa Armen, stivnede pludselig ogsaa hans Træk. Et Øjeblik stod han med Haanden paa Stole-ryggen og betragtede hende. Saa nærmede han sig langsomt som en Los, der lister sig paa sit Bytte.

»Fejler du noget? Eller hvad er der i Vejen?... Saa svar dog!«

Han tog hende i Skuldren.

»Aa, Karsten ... jeg er frugtsommelig!«

Der fulgte en lang, forlegen Tavshed.

»Tror du virkelig? ... Er du sikker i din Sag? Det er vel en Indbildning?«

»Nej, nej, nej! ... Det er fortvivlet!«

Skønt Karsten i Øjeblikket næsten havde foretrukket en hvilken som helst anden Tilstaaelse, følte han sig forpligtet til at sige et Par opmuntrende Ord.

Men da rejste Jytte sig.

»Det mener du jo ikke en Smule af!« sagde hun heftigt og gik ind i Soveværelset.

Karsten fulgte hende ikke. Han stod der med Luthen i den ene Haand og strøg sig nedover Nakkehaaret med den anden. Den Kalamitet, han havde imødeset med Angst og Bæven, var altsaa nu en Kendsgerning. Han havde hidtil kun kendt Ægte-